

Sleutels

Dit thema van de vieringen van zondag 27 augustus jl., doet me denken aan advertenties, die ik regelmatig lees in “De Stentor”. Het gaat dan over sleutels die zijn verloren of gevonden.

Hoe lastig het is om niet naar binnen te kunnen, merkte ik een paar weken geleden, toen ik per ongeluk de sleutel van de voordeur van de pastorie afbrak. Ik kon mijn huis niet meer in, zat vlak voor een belangrijke vergadering, kortom: een ‘potje stress’. Gelukkig vond ik een ‘reddende engel’, bij wie ik vlot de sleutel van mijn huis kon halen; en waren medewerkers van de onderhoudsploeg van onze locatie Ommen zo vriendelijk om meteen de volgende ochtend een nieuw slot in mijn voordeur te zetten, zodat ik mijn bezoek van die middag gewoon via de voordeur kon binnenlaten. Maar toch, op de avond ervoor raakte ik de stress niet meer kwijt, en dat was tijdens de bijeenkomst die volgde, helaas te merken ook. Dit spijt me nog steeds.

Wat dus niet helpt, is om mezelf zenuwachtig te maken. Wat wel helpt, is om (ook gelovig) vertrouwen te houden in een goede afloop, ook al lijkt de uitdaging waarvoor ik sta, nog zo spannend, en zie ik er wellicht als een berg tegenop. Belangrijk hierin vind ik het besef, dat ik me gedragen mag weten door mensen om me heen. Ik mag samenwerken met fijne pastorale collega’s; en ik prijs me ook gelukkig met de steun van goede mensen als medebestuurleden in het parochiebestuur van onze Emmanuelparochie. Vertrouwen in een goede samenwerking met hen, lijkt me een *sleutel* voor de pastorale toekomst van onze parochie. Als pastoraal team

en parochiebestuur, zullen we het toch samen moeten doen. Ook een goede verstandhouding met de elf locaties en hun mensen, lijkt me van belang. Omdat we na de pensionering van pastor Joop Butti met nog maar drie voltijds pastores zijn (Ria Doornbusch, Marga Klein Overmeen en ik) zullen we, in goed overleg met alle betrokkenen, moeten nadenken over herstructurering van deze contacten. Niettemin blijf ik als pastoor waarde hechten aan persoonlijke ontmoetingen waar dit nog kan, en aan goede onderlinge relaties. Volgens mij geldt dit laatste voor alle contacten in onze parochie, ook met U als parochianen. Want nodigt onze paus Franciscus ons niet uit tot 'synodale gesprekken'? Dit zijn geloofsgesprekken, waarin het niet zozeer gaat om meningen of standpunten; maar wel om onderwerpen als: wat geloof je? Wat leeft er in je hart? Waar verlang je naar? Waarvan droom je? Maar ook: wat frustreert je? Waardoor voel je je rot? Wat staat je tegen? Waar zie je tegenop? Ik hoop en bid, dat de Heilige Geest ons, ook in onze Emmanuelparochie, *sleutels* aanreikt om als gelovigen, van mens tot mens, dit soort ervaringen met elkaar te delen. Naar mijn gevoel zouden we, juist door dergelijke gesprekken, elkaar kunnen bemoedigen en samen kunnen speuren naar het 'heilig vuur', dat brandt in ons hart, en dat ons kracht geeft om – ook bij 'tegenwind' – te blijven getuigen van ons geloof in de Verrezen Heer.

Wat de positieve betekenis kan zijn van dit geloof, mocht ik in deze weken nog ervaren in een paar bijzondere pastorale contacten. Met dankbaarheid denk ik terug aan een ziekenzalving, waarbij we rondom de zieke, samen waren met zijn echtgenote, de kinderen en hun partners, en alle kleinkinderen. De sfeer van saamhorigheid, die deze

ontmoeting kenmerkte, zal ik niet gauw vergeten. En ook de uitvaart van een lieve moeder, oma en omi zal in mijn gedachten blijven voortleven. Haar achterkleinkinderen hadden de kist, waarin zij lag opgebaard, versierd met lieve wensjes en tekeningen. En bij haar begrafenis op het kerkhof, hadden ze allemaal een schepje; samen met mij, legden zij aarde op de kist van hun omi. Wat voelt het toch fijn, om zo'n 'team' van jonge 'medewerkers' om je heen te hebben staan, die helpen om aan hun omi, de laatste eer te bewijzen.

Geloven met je hart, saamhorigheid en betrokkenheid, nabijheid ook, als *sleutels* die voor ons Gods Aanwezigheid in ons midden, blijven ontsluiten. Dat, juist in deze oktobermaand, Maria ons helpen mag om knopen te ontwarren en vensters te openen, die ons verlangend en in gelovig vertrouwen doen uitzien naar wat komen gaat. Dit is mijn gebed en hartenwens voor ons allen.

Pastoor André Monnikhof

PS: hiervoor sprak ik over de drie voltijds pastores, die samen het pastoraal team vormen. Waar ik ook dankbaar voor ben, is de samenwerking in het 'groot pastoraal team' met pastor Hans de Vries, pastor Anton Wenker en diaken Richard Meijer. Binnen hun tijd en mogelijkheden, leveren zij een zeer waardevolle bijdrage aan het pastoraat in onze Emmanuelparochie. Dit geldt natuurlijk ook voor alle vrijwilligers, die zich met hart en ziel inzetten voor onze parochie en haar geloofsgemeenschappen. Speciaal hen, maar ook ons allen, wens ik heel veel zegen en inspiratie toe!